

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-7 У 8422/20
Дана 07.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Стојановић, председника већа, Радмиле Симић и Драгане Илчић, чланова већа, са судским саветником Миланом Ивановићем, као записничарем, у управном спору по тужби тужилаца АА и ББ, обоје из ..., ... и ВВ из ..., ..., чији је пуномоћник Лука Б.Кокић, адвокат из Ужица, Видовданска 182, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско – правне послове, Београд, Кнеза Милоша број 20, ради поништаја решења број: 46-00-467/2017-13 од 12.03.2020. године, са заинтересованим лицима “ГГ” а.д., са промењеним пословним именом АД “ДД” ..., ..., чији је пуномоћник Душан М. Минић, адвокат из Београда, Михаила Шолохова 11/2 и Републиком Србијом, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, у предмету враћања имовине, по одржаној усменој јавној расправи, дана 07.04.2023. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.04.2023.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци АА и ББ, обоје из ..., ... и ВВ из ..., ..., да заинтересованом лицу “ГГ” а.д., са промењеним пословним именом АД “ДД” ..., ..., плате трошкове управног спора у износу од 55.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем поништено је решење Агенције за реституцију РС, Подручна јединица Крагујевац, број: 46-016657/2013 од 21.02.2017. године. Наведеним решењем првостепеног органа, у ставу 1. диспозитива, усваја се захтев, враћа се имовина законском наследнику бившег сувласника и утврђује право својине са уделом од 1/4 ББ из ..., на непокретној имовини и то на: а) објекту број 1, зграда трговине-

продавница "ЕЕ", бр. етажа пр., површине у основи 106м², објекат изграђен пре доношења прописа о изградњи објеката, постојећој на кп. бр. ... КО Ужице, уписан у Лн бр. ... КО Ужице; б) градском грађевинском земљишту, на кп. бр. ... КО Ужице, уписаној у Лн бр. ... КО Ужице, у уделу који је у сразмери са површином објекта из тачке 1. алинеја а) диспозитива решења, у односу на укупну површину објеката постојећих на кп. бр. ... КО Ужице, које непокретности су, са уделом од 1/4, одузете од бившег сувласника сада пок. ЖЖ из ..., решењем Комисије за национализацију при НОО Титово Ужице, бр. 71 од 07.12.1959. године. Истим решењем, у ставу 2. диспозитива, утврђено је да објекат из тачке 1. алинеја а) који је дат у закуп на основу уговора о закупу бр. 112 од 01.07.2013. године и Анекса 6 Уговора о закупу бр. 213 од 31.12.2016. године, закључених између "ГГ" ад, као закуподавца и "ЗЗ" д.о.о., као закупца, враћа се у државину законском наследнику бившег сувласника утврђеном у тачки 1. диспозитива по истеку рока закупа на који је уговор закључен и то дана 30.06.2017. године, ако се купац и законски наследник бившег сувласника другачије не споразумеју, при чему у периоду од стицања својине до ступања у посед, купац ступа у правни однос са законским наследником бившег сувласника утврђеним у тачки 1. диспозитива решења, као закуподавцем, по уговору који је закључио са претходним власником, односно корисником. У ст. 3-5. диспозитива решења, одлучено је да ће на основу тог решења, а по његовој правноснажности, надлежни орган за упис права на непокретностима, извршити упис права својине на непокретностима из тачке 1. диспозитива решења, у корист законског наследника бившег сувласника, сходно утврђеном уделу у тачки 1. тог решења, те се налаже органу надлежном за упис права на непокретностима, да на основу тог решења, а по његовој правноснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима, и да је враћена имовина у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе, има право прече куповине приликом првог отуђења.

У тужби поднетој Управном суду дана 30.05.2020. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа. Наводе да образложење оспореног решења највећим делом садржи цитате делова других одлука у управном поступку који се води поводом захтева тужилаца за враћање одузете имовине, који су практично без значаја за закључивање из којих је разлога доносилац овог управног акта заузео овакво становиште и нашао да има места поништају решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Крагујевац бр. 46-016657/2013 од 21.02.2017. године. Читањем највећег дела образложења оспореног решења може се закључити да је захтев тужилаца за враћање одузете имовине по свим позитивним прописима укључујући и Закон о враћању одузете имовине и обештећењу који представља *lex specialis* у материји реституције у потпуности основан. Наиме, у образложењу оспореног решења констатује се да је увидом у списе предмета утврђено да је решењем Комисије за национализацију при НОО Титово Ужице бр. 71 од 07.12.1959. године национализована пословна зграда која се састоји од једног локала, са два одељења, величине 85,51 м², на кп. бр. ... КО Титово Ужице и 2 пословне просторије у површини од 114 м² у приземљу најамно стамбене зграде на кп. бр. ... КО Титово Ужице, чиме је доносилац управног акта недвосмислено утврдио чињеницу основаности захтева тужиоца за реституцију, али утврђивање такве чињенице туженом органу није било довољно, па је одлучио да поништи решење првостепеног органа којим је захтев за реституцију усвојен. Наиме,

тужиоци даље наводе да тужени орган сматра да у поступку враћања одузете имовине који се спроводи по одредбама Закона о враћању одузете имовине и обештећењу управним органима није дато овлашћење да испитују правилност и законитост исправа на основу којих је извршен упис права у катастру непокретности. Оваква констатација доносиоца побијаног решења, без обзира на то што садржи позивање на закон којим је уређена област повраћаја одузете имовине не садржи позивање на конкретну одредбу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу по којој у управном поступку орган који одлучује о захтеву за враћање одузете земље нема овлашћења да цени законитост и истинитост исправа које су приложене у поступку. Наиме, у образложењу оспореног решења нису наведени разлози због којих тужени сматра да првостепени орган није овлашћен и подобан да цени истинитост и ваљаност неке исправе. Указују да је одредбом члана 47. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано да агенција утврђује све чињенице и околности од значаја за одлучивање о захтеву и доноси решење којим утврђује имовину и корисника коме се иста имовина враћа. Сматрају да на предметну реституцију нико нема право својине осим њих и позивају треће лице, уколико суд буде сматрао да исто има статус заинтересованог лица, да приложи исправу из које изводи своје право, не улазећи у право суда да одлучује да ли ће у конкретном случају одлучити у спору ограничене или пуне јурисдикције. Обзиром да тужени као доносилац побијаног решења сматра да није овлашћен да цени законитост и исправност наведене исправе сматрају да је суд апсолутно овлашћен да цени законитост и исправност свих чињеница које су од утицаја на предметну реституцију. Са наведеног тужиоци сматрају да је решење туженог органа засновано на погрешном утврђеном чињеничном стању и да је закон примењен на њихову штету. У речи на усменој јавној расправи пуномоћник тужилаца је изјавио да остаје у свему при наводима из тужбе и додао да су разлози из образложења оспореног решења које цитира, неправилни, са разлога што је првостепени орган правило утврдио чињенично стање и то да је предметна непокретност, градско грађевинско земљиште означена као кп. бр. ..., уписана као власништво Републике Србије са правом коришћења заинтересованог лица АД ДД. Суду је предао извод из Листа непокретности број ... за КО Ужице. Што се тиче друге непокретности и то објекта број 1. на напред наведеној парцели навео је да је неоснован закључак другостепеног органа да првосетпени орган није могао да испитује законитост уписа права својине заинтересованог лица АД ДД, из разлога што је чланом 11. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописана сходна примена других прописа, па се у конкретном случају имао применити Закон о основама својинско правних односа. Указује суду да заинтересовано лице није имало правни основ за упис права својине, па сматра да суд треба да утврди ову спорну чињеницу. Предлажио је да суд тужбу уважи и у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар. Тражио је трошкове спора на име састава тужбе износу од 16.500,00 динара, за приступ на једно неодржано рочиште износ од 9.750,00 динара и за приступ на једно одржано рочиште 18.000,00 динара као и судске таксе по опредељењу суда.

У одговору на тужбу, тужени је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

У одговору на тужбу заинтересовано лице А.Д. "ДД" је оспорило наводе

тужбе и навело да је тужени орган поступајући по правилима поступка у границама датих овлашћења потпуно и тачно утврдио чињенично стање и извео правилан закључак у истом, те уз правилну примену прописа донео на закону утемељену одлуку. Правилно је тужени орган утврдио да Агенција за реституцију, Подручна јединица Крагујевац, нема овлашћења да цени правилност и законитост исправа на основу којих је извршен упис права у катастру непокретности. Наиме, како је реч о управном акту Републичког геодетског завода то се његова законитост и правилност не може ценити у поступку реституције, већ само у посебним управним и судским поступцима, у складу са релевантним прописима. Наводи да је право својине уписаног власника неприкосновено, позива се на одредбу члана 10. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу који прописује начело законитости. Са свега наведеног јасно је да оспорено решење није последица става туженог да је форма значајнија од суштине како се то наводи у тужби, већ да је то правилно тумачење прописа. Првостепени орган не само да је изашао из граница своје надлежности када је ценио законитост и правилност уписа права својине већ је подносиоцу захтева вратио имовину која не представља имовину Републике Србије, нити другог обвезника враћања подржављене имовине у натуралном облику. Даље се позива на одредбу члана 9. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу којом је прописано ко се сматра обвезником враћања одузете имовине, као и на одредбу члана 18. став 1. тачка 9. истог закона којим се прописује у којим случајевима се не враћа право својине на непокретностима. Наводи да је јасно да се заинтересовано лице, власник непокретности, не може сврстати ни у једну категорију обвезника враћања. Чињеница да је у односу на заинтересовано лице спроведен поступак приватизације у ком поступку је заинтересовано лице стекло имовину у коју улази право својине на предметним непокретностима, се не може занемарити. У речи на усменој јавној расправи пуномоћник заинтересованог лица А.Д. “ДД”, је изјавио да остаје у свему при датом одговору на тужбу и поднесцима достављеним у току поступка. Указује да самим тим што је заинтересовано лице уписано као носилац права својине на објекту, то исто има и право коришћења на парцели на којој се тај објекат налази које право може да се конвертује. Сматра да је оспорено решење у свему правилно и на закону засновано. Предложио је да суд тужбу одбије. Тражио је трошкове спора и то за састав одговора на тужбу 16.500,00 динара, за приступ на једно неодржано рочиште 9.750,00 динара, за приступ на једно одржано рочиште 18.000,00 динара, накнаду за одсуство из канцеларије два пута по 4 часа, у укупном износу од 12.000,00 динара и накнаду за превоз сопственим возилом два пута по 16.000,00 динара, укупно 32.000,00 динара.

Заинтересовано лице, Република Србија, чији је законски засупник Државно правобранилаштво Одељење у Ужицу, није суду у остављеном року доставило одговор на тужбу.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству пуномоћника тужилаца и пуномоћника заинтересованог лица АД “ДД”, а у одсутности уредно позваног туженог органа и законског заступника заинтересованог лица Републике Србије на којој су изведени докази увидом и читањем списка предмета органа достављених уз одговор туженог на тужбу Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 17 У.10764/17 од 17.01.2020.године, којом је поништено решење туженог органа број 46-00-467/2017-13 од 16.06.2017. године, и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Ово са разлога што је како се наводи у образложењу пресуде, доносећи одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења првостепени орган изашао из оквира своје надлежности када је ценио законитост поступка уписа у Катастар и вратио имовину која не представља имовину Републике Србије. Поступак у овом предмету започет је захтевом који је пок. ЂЂ из ..., поднео дана 05.12.2013. године, Агенцији за реституцију Републике Србије, за враћање одузете имовине, односно обештећење којим је потраживао сувласнички удео бившег власника пок. ЖЖ из ... на непокретностима национализованим решењем Комисије за национализацију при НОО Титово Ужице бр. 71 од 07.12.1959. године. Решавајући по поднетом захтеву, првостепени орган је увидом у решење Комисије за национализацију при НОО Титово Ужице бр. 71 од 07.12.1959. године (правноснажно 08.04.1960. године), утврдио да су на основу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58) национализоване: пословна зграда која се састоји од једног локала са два одељења величине 85,51м² на к.п. бр. ... КО Титово Ужице и две пословне просторије у површини од 114м², у приземљу најамно-стамбене зграде на к.п. бр. ... КО Титово Ужице, ранија својина сувласника ЖЖ, ИИ, ЈЈ и мал. ЂЂ из ..., док су остале непокретности изузете од национализације и остављене у својини истих сувласника. На основу решења Одељења за финансије НОО Титово Ужице бр. 03-10815/1-1960 од 16.04.1962. године за национализовану имовину, ранијим сувласницима одређена је накнада у укупном износу од 239.400,00 динара, док је из решења НОО Титово Ужице бр. 03-14962/1-1962 од 19.12.1962. године, утврђено да је национализована предметна непокретност у друштвеној својини предата на управљање и даље коришћење уз законску накнаду трговинском предузећу на мало "КК" у .... Увидом у уверење РГЗ СКН Ужице бр. 952-2/2014-168 од 06.05.2014. године, утврђено је да је првобитним премером к.п. бр. ... у површини од 0.01,54 ха, од тога кућа у површини од 114м² уписана у ПЛ бр. ... КО Ужице на име ЛЛ, а да је Ревизијом катастра 1948. године к.п. бр. ... уписана у ПЛ бр. ... КО Ужице на име ЉЉ, а 1953. године мења се број ПЛ. ... у ПЛ. бр. ... КО Ужице, а 1959. године, уместо ЉЉ уписују се ИИ, ЖЖ, ЂЂ и ЈЈ са уделима од по 1/4 на основу наследног решења О бр. 104/59. Израдом катастра непокретности 2003. године, к.п. бр. ... уписује се у ЛН бр. ... КО Ужице у коме су као носиоци права коришћења уписани ЖЖ, ИИ, ЂЂ и ТП "ГГ" а.д., мешовита својина неопређених удела, док се на објекту број 1, зграда трговине-продавница "ЕЕ" за носиоца права мешовите својине уписује ТП "ГГ" а.д. на основу решења Комисије за национализацију бр. 71 од 07.12.1959. године. Првостепени орган је такође утврдио да се 2004. године на основу Извода из регистра Републичког завода за статистику бр. 052-89 од 12.07.2004. године мења облик својине на згради број 1 и уместо мешовита својина уписује се приватна својина ТП "ГГ", док обновом премера за КО Ужице 2011. године, к.п. бр. ..., добија бр. ... и уписује се у ЛН бр. ... КО Ужице. Из ЛН бр. ... КО Ужице утврђено да је к.п. бр. ... у површини од 0.01.52ха градско грађевинско земљиште у приватној својини ЂЂ, ... и ММ, Београд и државној својини са правом коришћења "ГГ" а.д., сви са заједничким обимом удела. На наведеној парцели уписана су два објекта и то објекат број 1-"зграда трговине-продавница "ЕЕ", површине у

основи 106м², изграђен пре доношења прописа о изградњи објеката, у приватној својини “ГГ” а.д. Ужице и објекат бр. 2- ”гаража” у површини у основи 30м², објекат има одобрење за градњу привременог објекта у приватној својини држаоца ЂЂ. Из Уговора о продаји друштвеног капитала, методом јавне аукције, закљученим између Агенције за приватизацију и Конзорцијума физичких лица, кога заступа Дане Белић из Београда, бр. 1-2207-1003/02 од 23.09.2003. године, који је оверен пред Првим општинским судом у Београду II Ов. бр. 3069/03 од 23.09.2003. године утврђено је да је Агенција за приватизацију продала 65,11% друштвеног капитала субјекта приватизације-Трговинског предузећа “ГГ” а.д. Ужице, а закључењем овог уговора купац је стекао право на управљање, учешће у добити, право на део ликвидационе масе, сразмерно висини купљеног капитала. Увидом у обавештење о разврставању -извод из регистра РЈР издато од стране Републичког завода за статистику, број 052-89 од 12.07.2004.године, утврђено је да је ТП “ГГ”, по врсти обликовања акционарско друштво, облик својине приватна својина. Имајући у виду наведено првостепени орган је ожалбеним решењем усвојио захтев, вратио одузету имовину, утврдио право својине подносиоцу захтева, налазећи да су утврђене све одлучне чињенице које су предуслов за реституцију имовине која је предмет захтева. Приликом одлучивања првостепени орган је имао у виду да је Служба за катастар непокретности Ужице извршила промену облика својине на објекту из тачке 1. алинеја а) диспозитива ожалбеног решења и уместо мешовите извршила упис приватне својине у корист “ГГ” ад на основу извода из регистра Републичког геодетског завода за статистику број 052-82 од 12.07.2004. године, али је нашао да тај извод није могао да буде основ за упис права приватне својине јер се у њему уопште не спомиње непокретност наведена у тачки 1. диспозитива ожалбеног решења, већ се наводи да је ТП “ГГ” ад по врсти организовања акционарско друштво облик својине приватна.

Међутим, по оцени туженог органа првостепени орган није могао да непокретност која је предмет реституције на којој ТП “ГГ” има право приватне својине, сматра имовином у својини Републике Србије, те да цени да извод из регистра Републичког геодетског завода за статистику од 12.07.2004. године није могао да буде основ за упис права приватне својине. Наиме, поступак враћања одузете имовине спроводи се по одредбама Закона о враћању одузете имовине и обештећењу а којим одредбама наведеног закона управним органима није дато овлашћење да испитују правилност и законитост исправа на основу којих је извршен упис права у катастру непокретности. Поред тога подаци који су уписани у катастру непокретности сматрају се истинитим и тачним и њихова исправност се не може испитивати у поступку враћања имовине, па првостепени орган није имао овлашћења да приватну својину заинтересованог лица које је уписано у листу непокретности сматра својином Републике Србије. Са наведеног имајући у виду одредбу члана 47. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу којом је прописано да агенција утврђује све чињенице и околности од значаја за одлучивање о захтеву и доноси решење којим утврђује корисника, имовину која се враћа, односно за коју се даје обештећење, висину основице обештећења и аконтацију из члана 37. овог закона, обавезника, начине и рокове за извршавање утврђених обавеза, тужени орган је нашао да ожалбено решење не садржи све елементе прописане у смислу одређивања обавезника враћања имовине нарочито рокова за извршење утврђених обавеза. Са наведеног првостепени орган је одлучио на основу члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, као у

диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, имајући у виду стање у списима и разлоге дате у образложењу оспореног решења, правилно је тужени орган поништио ожалбено решење првостепеног органа од 21.02.2017. године и предмет вратио првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Ово са разлога што је тужени орган оспорено решење донео и извршењу пресуде Управног суда 17 У.10764/17 од 17.01.2020. године, којом је поништено решење туженог органа број 46-00-467/2017-13 од 16.06.2017. године, којим је одбијена жалба изјављена на првостепено решење број 46-016657/2013 од 21.02.2017. године, којим је правном претходнику тужилаца враћена имовина ближе описана у диспозитиву овог решења, са разлога што је Управни суд у пресуди 17 У.10764/17 од 17.01.2020.године, нашао да ожалбено решење не садржи све елементе прописане чланом 47. став 1. Закона о враћању одузете имовине о обештећењу, у смислу одређивања обвезника враћања имовине, начина и рокова за извршавање утврђених обавеза, а нарочито са разлога што је првостепени орган доношењем ожалбеног решења од 21.02.2017. године, изашао из оквира своје надлежности када је ценио законитост поступка уписа у Катастар непокретности и вратио имовину која не представља имовину Републике Србије. За своју одлуку тужени орган је дао довољне и на закону засноване разлоге које као правилне прихвата и суд.

Са наведеног, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган, сходно одредбама члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), у поновном поступку, поступајући по примедбама суда изнетим у пресуди 17 У.10764/17 од 17.01.2020.године, отклонио повреду правила поступка на коју му је указано овом пресудом.

Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Тужилац је тражио трошкове управног спора, али обзиром да није успео у спору, Управни суд је, на основу чланова 66. и 67. Закона о Управним споровима и члана 151. Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 72/11...18/20), који се сходно примењује члану 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

Суд је заинтересованом лицу АД “ДД”, на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153., 154. и 163. став 1. и 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11...18/20) који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима и заинтересованом лицу досудио трошкове спора у износу од од 16.500,00 динара, на име састава одговора на тужбу и за заступање на одржаној усменој јавној расправи износ од 18.000,00 динара, и за једно неодржано рочиште износ од 9.000,00 динара према тарифном броју 43. став 1. тачка 4. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“121/12), као и за стварне трошкове, и то за одсуствовање из канцеларије, за 8 сати износ од (30 x 50) x 8 сати, укупно 12.000,00 динара, у складу са чланом 9. став 1. тачка 5. напред наведене тарифе и одлучио као у ставу III диспозитива пресуде. Суд није одлучивао о захтеву заинтересованог лица за накнаду трошкова

управног спора, за разлику до опредељених 9.750,00 динара на име приступа на једно неодржано рочиште, јер тражени износ није у складу са напред наведеном тарифом, као ни трошкове превоза сопственим возилом, јер заинтересовано лице није доставило доказ о купљеном бензину.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.04.2023. године, I-7 У 8422/20

Записничар
Милан Ивановић, с.р.

Председник већа - судија
Биљана Стојановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ